

Pensionatet

av Loulou Eriksson

Min mor, som i mina berättelser kallas för Maja, förestod ett litet pensionat på Östermalm. Där växte jag upp. I 'Minnen från ett pensionat' har jag berättat om vår skatt, Miss P. Erinrar mig nu en episod som inträffade en påsk.

Miss P. var i många avseende en ovanlig person. Hon var låghalt efter att ha blivit sparkad av en häst när hon var barn, hennes hälta verkade dock inte störa henne så mycket och Maja kände sig alltid lugn när hon hörde Miss P. komma i korridoren, chip, chop, chip, chop lät det. Hennes förmåga att hantera de mest märkliga situationer var enastående och det var egentligen bara vid ett enda tillfälle som Maja såg henne bli arg. Riktigt rosenrasande faktiskt.

Det var långfredag, någon ny städerska hade ännu inte blivit anställd, och Maja och Miss P. hade just påbörjat städningen av pensionatet, Maja i rum nr 3 i ena änden av korridoren, Miss P. i nr 12 i den andra. De arbetade sig långsamt framåt, bäddade, dammade, tvättade ur handfaten, tömde askfat och papperskorgar. I de rum där nya gäster väntades ankomma torkades golven extra noga och även fönstren fick sig en översyn. Inte en fläck någonstans, Maja var mycket noga med städning och underhåll och Miss P. var av precis samma uppfattning. De arbetade bra tillsammans.

De hade klarat av några rum från vardera hållet när de plötsligt hörde ett illvrål från ett av de återstående rummen.

-Vad var det? sa Maja och ryggade lite baklänges.

Vrålet följdes av en lång rad högljudda svordomar och Maja tittade förskräckt på Miss P. som just kom från andra hållet.

-Vem bor där? sa Miss P. och gick sedan med ett raskt chip choppande mot köket där liggaren med bokningar låg på en hylla.

-Det är ju överste Beck.

De tittade förvånat på varandra och Miss P. som var den modigare av de två gick fram till dörren, knackade försiktigt och väntade sedan på ett svar. Det var tyst. Hon knackade igen. Inget svar. Nu blev de riktigt oroliga, vad hade egentligen hänt därinne, var översten sjuk, hade han fått hjärtslag, var han kanske död?

Till slut tog de mod till sig och öppnade försiktigt dörren.

På golvet satt en halvnaken överste i bara skjortan i en blandning av blod och vatten. Det som varit ett väggfast handfat låg i bitar bredvid honom, vatten forsade ur den öppna kranen och översten som hade fått ordentliga skärsår av porslinet satt mitt i denna röra, oförmögen att säga någonting.

Maja och Miss P. tittade storögt på honom, hade han verkligen satt sig på handfatet och använt det som bidé?

Översten fick plötsligt liv, störtade upp från golvet, högg tag i en handduk, torkade sig nödtorftigt om skinkorna, öppnade garderobsdörren och fick fram ett par byxor, som han snabbt klädde på sig. Med ryckiga rörelser fick han sedan ner resten av sina kläder från galgarna, tryckte ner dem och sina övriga ägodelar i resväskan, och utan att bevärda Maja eller Miss P. så mycket som en blick eller yttra ett ord gick han rak i ryggen och med raska steg ut genom dörren.

Där stod dom, Maja och Miss P. mållösa.

-Hade han betalat, frågade Miss P. med skälvande röst.

Nej, inte ens det.

Då brast det för Miss P., som var den mest hedervärda, ordentliga och ärliga människa man kan tänka sig. De långa haranger hon hävde ur sig vid det tillfället är inte lämpliga för tryck.

De fick ett drygt jobb att städa upp efter översten. När de sedan vilade med en kopp kaffe i köket såg de plötsligt det humoristiska i situationen. Maja, som inte var den som skrattade i första taget, höll på att kikka av skratt och Miss P. fick nästan kramp i magen.